

England gjorde et meget stort Skridt fremad, England var forinden stillet omtrent som vi her i Danmark, men ved den nævnte bill, som begyndte at virke den 1ste Januar 1883, ere Ægtefællerne saa godt som ligestillede i formueretlig Henseende. Reformbevægelsen i England har forplantet sig her til Norden, og først til Sverige. I 1862, da der skete en mindre Ændring i den svenske Lovgivning paa dette Omraade, begyndte der ogsaa en Reformbevægelse, som har strakt sig lige til vore Dage og endelig synes at skulle sætte Frugt. Der blev d. 30te April 1884 af den svenske Rigsdag vedtaget et saakaldet Skrivelseforslag, d. v. s. begge Rigsdagens Kamre blev enige om at opfordre Regeringen til at lade udgaa en Lov, der omordner dette Forhold ifølge visse Grundsetninger, som bleve udtalte. Men derfra er der atter en lang Vej, inden en saadan Lov endelig bliver færdig. Dette Skrivelseforslag har nemlig været sendt til forskjellige Autoriteter til Betænkning, og det er mig ikke bekjendt, at Frugten er aldeles nærførestaående; men det kan dog næppe vare længe, inden Sverige altsaa vil følge de fleste af de nordamerikanske Staters og Englands Forbillede. Norge har allerede fulgt dette Spor, om end den Lov, som blev stadfæstet d. 29de Juni i Mar, ikke gaaer saa vidt som den engelske Lov. I Danmarks Rigsdag blev dette Forhold, saavidt jeg veed, første Gang berørt i en Førespørgsel, som jeg tillod mig at rette til den høistærede Justitsminister den 28de Februar 1876. Da Sagen syntes at skulle dø hen, indbragte jeg den 9de November 1878 et lille Lovforslag, som ved at gjentages et Par Gange endelig førte til den lille Lov af 7de Mai 1880 om gift Kvindes Raadighed over, hvad hun erhverver ved selvstændig Virksomhed. Senere har dette Emne kun leilighedsvis været paa Tale her i Rigsdagen, men det forekommer mig, at vi nu bør tage det frem paany og ikke standse, før virkelig en Reform er bleven Frugten deraf.

Det er jo naturligt at tage sit Udgangspunkt i den nævnte lille Lov, og først og fremmest er det naturligvis Kvindens Myndighed, som maa erklæres ved denne Leilighed. Det var derfor, at den første Paragraf i det Lovforslag, som jeg tillod mig at forelægge her allerede i Fjor den 15de November, men som da ikke kom til 1ste Behandling, og som jeg nu i Mar den 5te Oktober har forelagt paany, er den vigtigste Paragraf. Den siger, at Indtrædelsen i Ægtefællerskab er uden Indflydelse paa Ægtefællernes Myndighed. I det jeg nævner dette, maa jeg dog bemærke, at der er meget ansete Jurister i Danmark,

for ikke at tale om Norge, som paastaa, at den gifte Kvinde i Følge den gjældende Lovgivning er myndig, og at det kun er Folketningen, der har udviklet sig i den Retning, at hun betragtes som umyndig. Der har iøvrigt tidligere været ført interessante Fejder i denne Henseende, navnlig har der, saa vidt jeg veed, mellem Østled og den norske Jurist Winterhjeltn i 1827 været ført en Fejde dervim. Det samme Synspunkt er kommet frem i Mar under Forhandlingerne i det norske Storting. Det lader jeg nu staa ved sit Værd, hvorvidt det er rigtig, at gift Kvinde allerede er myndig. Derfor er ogsaa § 1 affattet saaledes, at der ikke siges noget i denne Henseende, der staar kun, at Indtrædelsen i Ægtefællerskab er uden Indflydelse paa hendes Myndighed. Dersom man altsaa anser Kvinden for at blive umyndig nu, naar hun indtræder i Ægtefællerskab, da raader denne Paragraf Bod derpaa. Anses hun derimod for at være myndig, ja, da vedbliver hun at være myndig efter at være indtraadt i Ægtefællerskab. Er hun derimod umyndig, idet hun indtræder i Ægtefællerskab, da vedbliver hun at være umyndig. Der er ingen Grund, forekommer det mig, til at erklære hende for myndig, fordi hun gifter sig. Jeg maa maasse her med det Samme gjøre den Sidebemærkning, at der er vist saa Vand i den civiliserede Verden, hvor Myndigheden indtræder saa sent som i Danmark. I vore Nabolande, Sverige og Norge, hvor de ogsaa have haft 25 Aars Alderen som Fuldmyndighedsalder, have de nu nedsat det baade for Mænd og for Kvinder til 21 Mar. Jeg haaber, at ogsaa vi snart skulle komme med i denne Henseende.

Jeg sagde, at Udgangspunktet for den nye Lovordning forekommer mig at maatte være den lille Lov af 7de Mai 1880. Hvad der staar, bør blive staaende, og det findes her i § 3, 3die Punkt, hvor det hedder, at, hvad Ægtefællen erhverver ved selvstændig Virksomhed, skal anses for Særeie under Ægtefællerskab, og dersom der ikke ved Ægtefællerskab bliver gjort nogen Ændring deri, bør enhver af de myndige Ægtefæller raade over, hvad den saaledes har erhvervet. Den anden Paragraf bestemmer nemlig Raadigheden over Særeie, og det efter den simple Regel, at Enhver raader over sit B. Saa bestemmes i den 3die Paragraf, hvad der skal være Særeie. Det er foruden, hvad jeg allerede har nævnt, endvidere hvad der indbringes i Boet ved Ægtefællerskabets Stiftelse, og hvad der under Ægtefællerskab tilfalder een af Ægtefællerne ved Arv, ved Testament eller som Gave, og dertil kommer saa Udbyttet af selvstændig Virksomhed, der natur-